

1° beklagde) en
 Hoop bevoegd door
 beschikkingen namens de Staat op 29 oktober 2003, Hoop bevoegd door het openbaar Ministerie tegen
 beiden tegen al de beschikkingen namens de Staat op
 30 oktober 2003 -

2° beklagde) tegen al de
 Hoop bevoegd door het openbaar Ministerie tegen

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE
 zeventiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
 haar openbare terechtzitting van 15 oktober 2003
 het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Notitienummer 66.99.214/99/7

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

1. _____ autobestuurder, geboren te _____ op _____
 wonende te _____
2. _____ L _____ schoonmaakster, geboren te _____ op _____
 wonende te _____ ;

Beklaagd van : te _____

de eerste en de tweede :

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- A. - Bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)
 - en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

in casu :

vanaf 13 februari 1970 tot en met datum der dagvaarding:

het niet oprichten van twee hoenderhokken samen met de woning zoals voorgeschreven in de bouwvergunning afgeleverd door het College van Burgmeester en schepenen op 13 februari 1970;

B. vanaf 1 mei 2000 tot en met datum der dagvaarding:

Bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerende bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is

namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie landbouw in de ruime zin naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het zuiver residentieel wonen binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "agrarisch gebied"

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:
ligging:

aard en oppervlakte: huis, 9 a 4 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren op

geboren op

beiden wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van schenking ontvangen op 26/06/1970.

Gezien de processen-verbaal.

Gehoord het Openbaar Ministerie in haar voordracht van de zaak en in haar eis.

Gehoord de beide beklaagden in hun antwoorden en verdediging, bijgestaan door Mr. advocaat te

1. De kwalificatie.

De tijdsbepaling in de omschrijving van de ten laste gelegde feiten dient te worden gepreciseerd als volgt:

- vervanging van de vermelding "datum der dagvaarding (lees als bevel tot dagvaarding)" door "06.05.2003".

2. Beoordeling van de feiten.

Volgens de verklaringen in het strafdossier, de behandeling en neergelegde stukken ter terechtzitting, blijkt dat 1° beklagde en zijn echtgenote, 2° beklagde, op 26.06.1970 eigenaar werden door schenking van de ouders van 2° beklagde, van een perceel grond, gelegen te
thans ten kadaster
gekend onder groot 9a 4ca.

In termen van besluiten wordt uiteengezet dat deze schenking gebeurde in het kader van een mondelinge familiale afspraak dat beklagden op het betrokken perceel nr. op eigen kosten een gezinswoning zouden optrekken, terwijl de ouders er voor hun kippenkwekerij, een uitbreiding zouden voorzien met 2 hoenderhokken. Op

het kadaster stond de eigendom van de ouders van 2^e beklagde toen nog bekend onder de nrs. Minstens, zo stellen beklagden, zou hen toen het volledige perceel zijn beloofd, derwijze dat beklagden zelf de realisatie van de hoenderhokken konden benaarstigen. In die optiek werd door vader op naam van beklagden een bouwvergunning aangevraagd en verkregen.

Uit de stukken van het strafdossier (in fine) blijkt dan inderdaad dat aan 1e beklagde op 13.02.1970 door het College van Burgemeester en Schepenen een bouwvergunning werd toegekend voor het perceel nr. evenwel onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat "aangezien het hier om een hoenderkwekerij gaat in de landbouwzone, de woning én de hoenderhokken, gelijktijdig dienen opgetrokken te worden".

Vervolgens gebeurde op 26.06.1970 de schenking van het perceel bouwgrond, evenwel slechts ten belope van een deel (904 m²) van het nr. opgemeten en in kaart gebracht door beëdigd op 20.05.1970, kadastraal gekend als nr. thans hernummerd als nr. De namens beklagden neergelegde stukken bevestigen het verschil in oppervlakte én vorm van de percelen nrs. (huidig nr.

Tijdens de bouw van het woonhuis (bouwwerken aangevat op 02.05.1970 volgens verklaring van de 2e beklagde - st. 10) zou er zich dan echter een familiale twist hebben voorgedaan (sedert 1980 à '81 - st. 10, 11), tengevolge waarvan de ouders van 2e beklagde nalieten de door hun aangegane verplichting te realiseren, met name om de beide hoenderhokken te bouwen, of minstens beklagden hiertoe de rest van het perceel nr. ter beschikking te stellen.

Precies omdat de hoenderhokken dienden te worden gebouwd op een perceel (rest niet geschonken deel van nr. dat dus nog eigendom was gebleven van de ouders van 2^e beklagde (die het volgens verklaring van 2^e beklagde aan schonken (st. 10), houden beklagden voor zich in de technische onmogelijkheid te bevinden om aan de gestelde voorwaarde te voldoen om deze hoenderhokken te bouwen, temeer daar er thans - op de plaats waar de kippenhangars dienden opgetrokken te worden - er een ander familielid bouwde en woont (st. 22). Zij roepen dan ook overmacht in als schulduitsluitingsgrond en verzoeken de vader van 2^e beklagde desgevallend te horen als getuige omtrent zijn weigering beide hoenderhokken te laten optrekken.

(a) Het verzoek van de beklagden om de zaak uit te stellen.

De rechtbank heeft bij de behandeling van de zaak beslist dit verzoek bij de beoordeling ten gronde te voegen.

- Welnu, het komt de rechtbank overbodig én niet opportuun voor als getuige te horen. Niet alleen wordt een dergelijk getuigenverhoor indirect ontraden in art. 156 Sv., doch een dergelijke getuigenis zou in casu geen nieuwe, nuttige of verduidelijkende en objectieve informatie bijdragen dan thans reeds het geval is. De gegevens van het strafdossier spreken de beweringen van beklagden terzake de omstandigheden van de schenking en het verkrijgen van de bouwvergunning d.d. 13.02.1970 trouwens niet tegen, derwijze dat de rechtbank kan uitgaan van hun waarachtigheid.

- Verder menen beklagden dat zij in aanmerking kunnen komen voor een regularisatieprocedure met het oog waarop zij evenzo uitstel van de behandeling van onderhavige procedure vorderen.

Het Openbaar Ministerie heeft zich tegen elke vorm van uitstel verzet (zie besluiten neergelegd ter terechtzitting) en beklagden werd de mogelijkheid geboden zich reeds te verdedigen ten gronde op de strafvordering van het Openbaar Ministerie. De rechtbank treedt de beweegredenen van het Openbaar Ministerie, zoals uiteengezet in haar conclusie ten volle bij en benadrukt nog wat volgt.

Vooreerst dient de rechtbank vast te stellen dat beklaagden nodeloos lang getalmd hebben met het instellen van een regularisatieprocedure.

Verder ontnemt de aanvraag tot regularisatie de strafbaarheid niet. De rechtbank dient immers de toestand te beoordelen volgens de tijdsbepaling in de omschrijving van de ten laste gelegde feiten, hetzij in de periode vanaf 13.02.1970 tot 06.05.2003. De geviseerde strafbare handelwijze betreft hierbij het niet hebben uitgevoerd van de in de vergunning d.d. 13.02.1970 opgelegde voorwaarde. De gebeurlijke inwilliging van een regularisatie in de toekomst brengt geenszins met zich dat beklaagden vooraf in de te beoordelen periode hadden voldaan aan de gestelde voorwaarde. De rechtbank dient ten slotte enkel rekening te houden met de situatie op het ogenblik van de uitspraak en is geenszins verplicht het afronden van een hangende administratieve procedure af te wachten vooraleer uitspraak te doen over de strafvordering en het herstel.

- Ten slotte voeren beklaagden in besluiten aan dat het opportuun zou zijn te wachten op de "nakende invoering van de verjaring van de bouwmisdrijven".

Dit argument blijkt inmiddels achterhaald gelet op Decreet van 04.06.2003 houdende wijziging van het DRO van 18.05.1999, dat inmiddels werd gepubliceerd op 22.08.2003, datum waarop het ook in werking trad.

Aldus werd in art. 7 van het Decreet d.d. 04.06.2003 aan het art. 146 DRO een belangrijke beperking ingevoerd van de strafbaarstelling van stedenbouw-misdrijven, doch met name enkel waar thans gesteld wordt dat de strafsancie voor het **instandhouden** van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° niet (meer) geldt, waarop trouwens uitzonderingen zijn voorzien, met name:

- voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden;
- voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of
- voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg."

Enkel indien de onderhavige bouwmisdrijven bijgevolg niet onder één dezer wettelijke uitzonderingsbepalingen ressorteren, heeft voormelde wetswijziging het belangrijk gevolg dat de instandhouding ervan niet langer strafbaar is.

De rechtbank dient echter vast te stellen dat geen instandhoudingsmisdrijf wordt vervolgd, derwijze dat er geen sprake is van enige depenalisering en/of verjaring van de strafvordering.

Er zijn dienvolgens géén gegronde redenen om in te gaan op het verzoek van beklaagden om hen een uitstel te gunnen.

(b) De Ingeroepen overmacht.

Van bevrijdende overmacht in hoofde van beklaagden kan te dezen geen sprake zijn daar zijzelf hebben deel gehad aan de omstandigheden die hebben gemaakt dat zij thans worden geconfronteerd met een wederrechtelijke toestand. Immers de beklaagde die overmacht inroept mag hieraan zelf geen schuld hebben door eigen fout, nalatigheid of gebrek aan vooruitzicht zoals zich in casu voordoet.

De facto komt het verweer van beklaagden erop neer dat zij zich beroepen op de familievete die in het begin van de jaren '80 is ontstaan (supra) om zich van hun verplichtingen te ontheffen. Dit verweer miskent echter de hiervoor vermelde termen van de vergunning d.d. 13.02.1970 waarin klaar en duidelijk, zonder ruimte voor interpretatie, werd bepaald dat de beide hoenderhokken én de woning gelijktijdig dienden opgetrokken te worden. Beklaagden hebben deze strikte en bijzondere bepaling ervan onmiskenbaar naast zich neergelegd.

Immers werd al in mei 1970 met de bouw van de woning aangevangen, hetzij nog vóór de schenking van de grond op 26.06.1970, toen beklaagden nog niet met afdoende zekerheid wisten of konden weten dat het beloofde perceel grond hen volledig zou toekomen, hetgeen reeds een risicovol besluit inhield. Vervolgens dienden

beklaagden dan ter gelegenheid van die schenking vast te stellen dat hen slechts een deel van het betrokken perceel werd gegeven, terwijl met de bouw van de hoenderhokken nog steeds geen aanvang was genomen. Desondanks hebben ze de verdere opbouw van hun woning blijven benaarstigen. Zij hadden echter toen al moeten en kunnen voorzien dat de voorwaarde van de gelijktijdige bouw der hoenderhokken niet langer door henzelf kon worden ingevuld en dat zij hiertoe afhankelijk werden gemaakt van derden, zij het naaste familieleden. De voorzichtigheid had hen er echter toe moeten bewegen zich op dat ogenblik schriftelijke garanties te laten verstrekken van de opbouw dezer hoenderhokken, minstens hadden zij de bouw van hun woning dienen te onderbreken tot wanneer zij daaromtrent zekerheid hadden in de zin dat er daadwerkelijk een aanvang werd genomen met de bouw van de hoenderhokken.

De rechtbank dient dan ook te besluiten dat beklagden door niets ook maar enigszins geloofwaardig maken dat zij desbetreffende in onoverwinnelijke dwaling werden gebracht.

De beklagden handelden bewust en buiten elke dwang; dat zij wellicht verwachtten dat hun familieleden de gedane mondelinge beloften nakwamen, doet hieraan geen afbreuk. Elk normaal voorzichtig en bedachtzaam persoon in dezelfde toestand verkerend zou nalaten in de voorhanden zijnde feitelijke omstandigheden een woning op te richten geschikt om zuiver residentieel te wonen, wetende dat de grond is gelegen in een agrarisch gebied, waardoor dit gebruik een met het gewestplan strijdige bestemming verkreeg.

Minstens hadden beklagden hiertoe voorafgaandelijk informatie moeten inwinnen, hetgeen zij hebben nagelaten.

Gelet op een en ander zoals hiervoor uiteengezet acht de rechtbank de aan beklagden ten laste gelegde feiten terdege bewezen.

(c) De (on)redelijke termijn van het onderzoek.

Beklaagden maken bezwaar dat, hoewel de feiten dateren van 1970, slechts in 1981 proces-verbaal werd opgesteld, waarna beklagden andermaal gedurende 18 jaren niet werden verontrust en ten slotte slechts 4 jaar na de anonieme klacht werden gedagvaard. Om die reden besluiten zij dat de redelijke termijn van behandeling van hun zaak ruimschoots werd overschreden, zodat zij aanspraak maken op de lichtst mogelijke straf.

De vraag stelt zich of er nodeloos werd getalmd tijdens het onderzoek in het kader van de bewijsvoering ten aanzien van de feiten enerzijds en in verband met het aan die feiten te verbinden strafgevolg anderzijds.

Desbetreffende dient de rechtbank vast te stellen dat de gegevens van het strafdossier enkel aantonen dat het onderzoek is gestart naar aanleiding van een anonieme klacht op 19.04.1999, waarna onmiddellijk op 11.05.1999, beide beklagden politieel werden verhoord. Vervolgens werd namens de Procureur des Konings op 14.06.1999 afschrift van het proces-verbaal overgemaakt aan de (toen nog) gemachtigde ambtenaar met het verzoek zijn standpunt ter kennis te brengen. Een rappelbericht werd hem overgemaakt op 01.08.2000, telkens zonder enig gevolg.

Op 10.08.2001 werd door de Procureur des Konings gevraagd naar fotomateriaal dewelke – samen met de beschrijving van de bouwovertreiding – op 17.09.2001 aan de Procureur des Konings werden overgemaakt. Omwille van administratieve redenen (beklaagden waren verhuisd) konden zij op 05.12.2001 andermaal worden gehoord omtrent de toestand

Verdere plichten met betrekking tot de omschrijving van de strafrechtelijke inbreuk werden uitgevoerd, tot - op 18.02.2002 – aan het College van Burgemeester en Schepenen werd verzocht hun advies en een eventuele herstellvordering te laten kennen.

Op 21.03.2002 laat het College weten (st. 27) dat zij zich akkoord verklaren met de vordering van de gemachtigde ambtenaar d.d. 22.05.1981, zijnde het betalen van

een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door de overtreding heeft verkregen. Er werd tevens verwezen naar een akkoord van het College met deze vordering in een zitting van 25.05.1981 en naar een brief van het bestuur van stedenbouw en de ruimtelijke ordening d.d. 07.11.1984 waarin deze meerwaarde werd bepaald op 2.820.000 Fr., hetzij thans 69.905,97 euro. De rechtbank stelt vast dat de stukken van 22.05.1981, 25.05.1981 en van 07.11.1984 in het strafdossier ontbreken, hetgeen niet zonder belang is met betrekking tot de herstellvordering (zie infra).

Tenslotte werd door de Procureur des Konings geïnformeerd op 04.04.2002 naar een omstandige motivering van de vordering, met herinnering op 22.08.2002. Er werd aan voldaan op 29.08.2002. In november 2002 werd het strafdossier nog vervolledigd met een kopie van de bouwvergunning d.d. 13.02.1970.

Uit hetgeen hiervoor voorafgaat moet de rechtbank afleiden dat sedert de start van het onderzoek op 19.04.1999 tot wanneer op 06.05.2003 het bevel tot dagvaarding werd gegeven, niet nodeloos werd getalmd. Integendeel, het onderzoek werd op een correcte en diligente wijze gevoerd. De verwijzingen van beklagden naar de (inderdaad lange) periode voorafgaand aan het onderzoek zijn voor de beoordeling van de redelijke termijn irrelevant.

Dienvolgens besluit de rechtbank dat de redelijke behandelingstermijn niet overschreden werd en dat geen toepassing van art. 21 *ter* W. Sv. dient gemaakt.

3. De straftoemeting.

Bij toepassing van art. 65SW dient geoordeeld dat wegens de onderscheiden tenlasteleggingen A en B samen, slechts één straf dient te worden uitgesproken. Immers, zijn deze aan beklagden ten laste gelegde feiten de uiting van eenzelfde strafbare gedraging.

In acht genomen het representatief gunstig strafrechtelijk verleden van beide beklagden die evenmin werden veroordeeld hoofdens soortgelijke inbreuken, acht de rechtbank het aangewezen slechts een minimale geldboete op te leggen, temeer gelet op de spijtige omstandigheden die tot onderhavige inbreuken aanleiding zijn geweest.

4. De herstellvordering.

Na onderzoek van de stukken in het strafdossier blijkt dat met betrekking tot de woning, gelegen te thans ten kadaster gekend onder groot 9a 4ca, werd beslist tot het instellen van een vordering tot het betalen van de meerwaarde.

Hiervoor heeft de rechtbank reeds opgemerkt dat het College van Burgemeester en Schepenen zich – zoals reeds beslist werd in hun zitting van 25.05.1981 op 21.03.2002 – aansluit met de vordering van de gemachtigde ambtenaar d.d. 22.05.1981, zijnde het betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door de overtreding heeft verkregen, waarbij er tevens werd verwezen naar een brief van het bestuur van stedenbouw en de ruimtelijke ordening d.d. 07.11.1984 waarin deze meerwaarde werd bepaald op 2.820.000 Fr., hetzij thans 69.905,97 euro, doch de rechtbank diende vast te stellen dat deze stukken van 25.05.1981, 22.05.1981 en van 07.11.1984 in het strafdossier ontbreken. Zo komt de rechtbank tot het besluit dat de herstelmaatregel wel gemotiveerd werd overeenkomstig art. 149 §1, §3 en §4 DRO, doch dat op geen enkele wijze werd verduidelijkt hoe dit bedrag van de meerwaarde werd berekend.

Zulks klemt des te meer daar inmiddels het Besluit van de Vlaamse Regering d.d. 05.05.2000 betreffende de berekening en de betaling van de meerwaarde (BS 20.05.2000) in uitvoering van art. 149 §5 DRO, de regels vastlegt van het te vorderen bedrag en de betaling van deze meerwaarde door de bevoegde administratieve overheid, terwijl deze berekening voorheen (dus ook ten tijde van huidige vordering

op 22.05.1981) niet was geformaliseerd. Nu is zelfs de in dit Besluit voorgestane berekeningswijze weliswaar niet formeel bindend voor de strafrechter die haar soevereine appreciatie behoudt, doch de berekening is wél fors indicatief.

In het licht van de voormelde ontbrekende stukken én de nieuwe wettelijk opgelegde berekeningswijze van de vordering tot meerwaarde die namens beklaagden werd betwist, komt het de rechtbank het raadzaam haar oordeel nopens de herstellvordering die een maatregel van civielrechtelijke aard is en dus geen gesplitste behandeling uitsluit ook al behoort zij tot de publieke vordering, op te schorten tot wanneer er zal gehandeld zijn zoals hierna uiteengezet.

Gezien de hiernavolgende artikelen :

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 182, 184, 189, 190, 194;

Wetboek van strafrecht, art. 40, 65, 66, 50;

Wet van 29 maart 1962 art. 44§1,1°, 64 eerste, tweede en laatste lid, 65; Decreet van 22 oktober 1996 art. 42§1,1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid, 68; Decreet van 18 mei 1999 art. 2, 99§1-1°, 146al.1-1°, 147, 149, 204; Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 art. 2§1

Wet van 5 maart 1952, art. 1, gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art. 1;

Wet van 1 augustus 1985, art. 28 en 29, gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art. 3, en door de wet van 18 februari 1997, art. 2;

Wet van 28 juli 1992, art. 71; K.B. van 23 december 1993, art. 1 en 2 tot wijziging art. 91 van K.B. 28.12.1950; K.B. 11.12.2001;

EG Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17.06.1997;

EG Verordening nr. 974/98 van de Raad van 03.05.1998;

Eurowet 78 d.d. 26.06.2000 art. 2, 3, 4, 6 en 9; K.B. 20.07.2000;

Eurowet 77 d.d. 30.06.2000 art. 3; K.B. 20.07.2000

Om deze redenen, de rechtbank, rechtdoende op tegenspraak

Nopens de strafvordering:

Verbeterd de tijdsbepaling voor de tenlasteleggingen A en B zoals hiervoor vermeld onder 1.

Veroordeelt de 1° én de 2° beklagde elk wegens de tenlasteleggingen A en B samen, tot een **geldboete** van 26 EURO, vermeerderd met 40 opdecimen, 130 euro bedragende.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, iedere uitgesproken geldboete zal kunnen **vervangen** worden door een **gevangenisstraf** van 8 dagen.

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van TIEN EURO, vermeerderd met 40 opdecimen, 50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, namelijk eenmaal deze bijdrage lastens elke beklagde.

Legt ieder der veroordeelden bovendien een vergoeding op van 25 Euro.

Veroordeelt beide beklaagden **solidair tot de kosten van deze instantie, aan de zijde van het Openbaar Ministerie in hun geheel begroot op de som van 41,88 euro, kosten ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde betichtingen**

Nopens de herstellvordering:

Stelt uitdrukkelijk vast dat een herstelmaatregel werd geformuleerd met betrekking tot het woonhuis. aeleaen te thans ten kadaster gekend onder groot 9a 4ca.

Zegt vervolgens dat wegens de hiervoor vermelde redenen deze vordering vooralsnog niet kan worden ingewilligd;

- verzoekt het Openbaar Ministerie het strafdossier te willen vervolledigen met de stukken van 22.05.1981, 25.05.1981 en van 07.11.1984 waarover wordt gewaagd in het schrijven van het College van Burgemeester en Schepenen d.d. 21.03.2002 (st. 27), nu deze in het strafdossier ontbreken.
- verzoekt de stedenbouwkundig inspecteur en/of het College van Burgemeester en Schepenen om hun vordering aan te passen in het licht van het Besluit van de Vlaamse Regering d.d. 05.05.2000 betreffende de berekening en de betaling van de meerwaarde (BS 20.05.2000) dat in uitvoering van art. 149 §5 DRO de regels vastlegt van het te vorderen bedrag en de betaling van deze meerwaarde.
- verzoekt de beklaagden, in acht genomen dat de schenking gebeurde als voorschot op erfenis met wederinbreng in natura, de aangifte inzake de vereffening en verdeling van de nalatenschap voor te leggen waarin de waarde-inbreng is opgenomen voor het litigieuze perceel.

Stelt dit aspect van de zaak uit voor behandeling ter terechtzitting van deze Correctionele Kamer op woensdag 7 januari 2004. om 9 uur.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
VIJFTIEN OKTOBER TWEEDUIZEND EN DRIE.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
substituut-procureur des Konings;
griffier.